

LBRIS

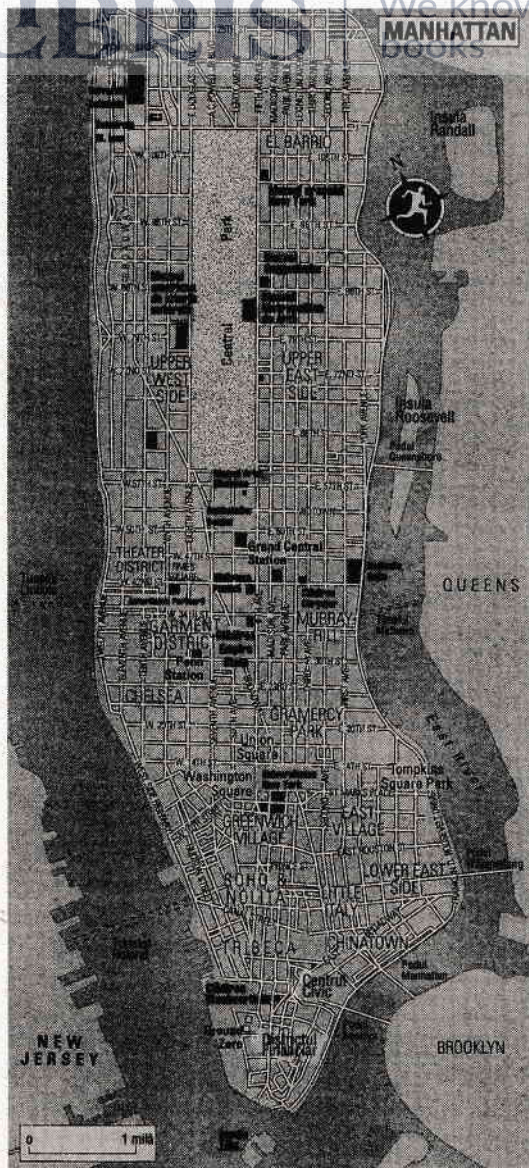
We know
books

MARTIN LANGFIELD

Cutia Răului

editura rao

Cuprins:

Prolog	13
Partea întâi: Inițierea	17
Partea a doua: Probele – Purificările	139
1. Proba Pământului	141
2. Proba Apei	185
3. Proba Focului	257
4. Proba Aerului	301
5. Proba Eterului	353
6. Proba Minții	421
7. Proba Spiritului	487
Partea a treia: Corpul de lumină	513
Epilog	599

Prolog

New York, 2 septembrie 2004

Un ochi cunoscător – frumos, nemilos, irezistibil – privește direct în sufletul lui Robert. Acesta încearcă să-și controleze respirația, să-și învingă groaza.

Mă ofer pe mine în locul lor. Ia-mă pe mine. Lasă-i pe ei să plece...

Inima îi bătea nebunește. Era la un pas de reușită sau de eșec. Milioane de vieți atârână de un fir...

... Mă rog pentru cel care mă ține captiv...

Nu putea auzi și vedea nimic, dar știa că Dispozitivul era aproape. Îi simțea forța pulsând în el.

... precum și noi iertăm greșiților noștri...

S-a luptat cu panica.

... și ne izbăvește de cel rău...

Energia primară a Dispozitivului era terifiantă. Lumina însumată a mii de sori. Mîntea lui gonea, făcând deducții și estimări, rememorând: în centrul Manhattanului, sub pământ.

... tu vei fi făcut...

Atmosfera era apăsătoare, trosnea de energii negative, cu vorbe nerostite ca o răsufare ce-i pârjolea pielea. Simțurile îi erau ascuțite la maximum și înregistrau amenințare,

dar și altceva: un fel de dorință de a nu-i face rău, conștiința faptului că el a provocat ceva neobișnuit, chiar frică.

... *umple inima mea cu milă...*

A simțit privirea scrutătoare a ochiului pătrunzând în cele mai ascunse colțuri ale sufletului său. Dispozitivul – Cutia Răului, Ma'rifat'-ul – voia să-l cunoască. Acesta era o bombă pe cale să explodeze, o reacție în lanț abia ținută în frâu, hrănindu-se din inimile celor din jurul lui. Dispozitivul a întrebat: *Cine ești tu? Care sunt dorințele tale cele mai intime?*

Robert alesese să fie aici, el îl căutase din proprie voință prin acțiunile lui. S-a străduit să-și înfrâneze frica, să o țină la distanță.

... *preschimbă frica în iubire...*

În fața ochilor îi jucau imagini și fragmente de scene din metropolă. Arcade, tunele și piețe, monumente verticale, ca niște degete și coloane vertebrale ținând de la pământ spre cer, spirale și hexagoane, numere și stele.

... *mîntea ca o oglindă...*

Căutarea cheilor începuse cu șapte zile în urmă și, odată cu ea, distrugerea a tot ce crezuse el că este viața lui.

Spărsese cod după cod, parcursese trasee stranii și minunate prin oraș, trasase linii de lumină și de dor, de dorință și de frică. O căutare asiduă. Decodarea orașului. Pătrunderea în labirint. Parcurgerea istoriei secrete înainte de a o citi dușmanul.

Ceasul se întoarce întotdeauna la zero. Aici își înfrunta Robert sfârșitul și aici se întorcea el în punctul din care plecase.

... *inimă îndurătoare...*

A privit mai pătrunzător în întuneric în vreme ce continua să zacă la pământ, străduindu-se să întrezărească Dispozitivul. Și-a răsucit capul. Atunci l-a văzut: o tobă cu intarsii complicate galbene-aurii și albe, strălucind mat, cu laturile decorate cu ceva ce părea o scriere arabă și încrustate cu metale prețioase. În semiîntuneric, nu permitea să fie fixat cu privirea, ca și cum ar fi ocupat un spațiu cu o geometrie proprie. Marginile de sus și de jos păreau a se roti încet în direcții opuse. Ma'rifat'-ul. Era un dispozitiv armat, pe punctul de a exploda.

O voce de bărbat, răgușită și violentă, l-a zguduit ca un impuls electric.

– Robert.

Când a încercat să vorbească, buzele i-au rămas lipite. Era pregătit. Gândul l-a purtat departe, în trecut.

... *iertă-l...*

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Inițierea

Cambridge, Anglia, martie 1981

Robert alerga, sunetul pașilor lui răsunând în ceață. Totul își pierduse luciul obișnuit și nimic nu mai era așa cum păru-se a fi. Imaginile familiare păreau acum ostile și strănii. Blocurile mari și albe de calcar ale Capelei Colegiului Regal, cu turlele pierdute în ceață, vorbeau despre forță și amenințare. Firmele magazinelor de pe King's Parade erau scrise într-o limbă străină, cu caractere amenințătoare și noi pentru el. Propriul corp i se părea îndepărtat, parcă nu era al lui.

Cu ochii minții a văzut din nou, fulgerător, terifianta imagine. O ușă de sub care dansau limbi de foc, o lumină ucigătoare, nenaturală.

Sângele îi pulsa în urechi. A alergat de-a lungul lui Trinity Street, în întuneric, cu masca lui albă de carnaval atârându-i pe spate, între omoplați, ca o pălărie de cowboy, cu pelerina presărată cu stele fâlfâind în urma lui.

Orologiile au bătut miezul nopții.

Ușa era la capătul unui coridor întunecat. Știa a cui era camera aceea. Știa ce făceau cei care erau înăuntru. Nu a înțeles ce se întâmplase. Dar știa că, dacă nu ajungea la ei la timp, aceștia aveau să moară.

Seara începuse cu un singur trandafir roșu.

La 8.30 fix, Robert Reckliss, în anul I la filologie, a ajuns în camera de cămin a unei tinere pe care nu o cunoștea, urmând instrucțiunile din scrisoare: cu fața acoperită în întregime, înveșmântat ca un vrăjitor, cu un plic sigilat și cu un trandafir cu coadă lungă în mână.

A bătut la ușă.

Katherine Rota, studentă la filosofie, în anul al III-lea, la King's College, care, intrând în joc, își tăiasse numele de pe lista rezidenților, aflată la baza scării, pentru a menține misterul identității ei, a răspuns pe ton melodios:

– Este deschis. Intră!

Robert a deschis ușa, împingând-o cu un deget.

O tânără costumată în vrăjitoare l-a privit de după birou și a zâmbit:

– Ei, mă întreb cine ești tu, tinere domn?

Prin masca neagră au clipit spre el o pereche de ochi albaștri, amuzați. Tânăra era costumată ca de Halloween. Avea ruj negru pe buze, pantaloni strâmți din tricot, negri și cu găuri, bocanci soldățești, o rochie neagră, ce părea să fie de la magazinul Oxfam, și mai multe coliere cu mărgelile negre. De birou se sprijinea o mătură. Avea părul negru prins într-o parte într-un fel de coadă de cal inegală.

Robert a bătut din palme și, cu o plecăciune ceremonială, i-a înmănat trandafirul.

Ea a făcut o reverență.

– Îți mulțumesc, bunule vrăjitor!

În spatele ei, peretele era decorat cu postere cu trupa Clash și o pictură de Gustave Klimt. În mijlocul biroului, trona o mașină mare de scris, înconjurată de tot felul de nimicuri. Casetofonul reda un concert clasic la pian.

– Tu chiar nu vorbești? Foarte bine, atunci, te rog, ia loc. I-a indicat un fotoliu deteriorat. Stimatul meu vizitator ar dori o cafea sau un ceai? A făcut un semn spre ibricul electric așezat pe o măsuță, lângă birou. Sau un cocktail? Ți-aș putea da și un pai la el?

Robert a scuturat din cap, ridicând mâna pentru a o refuza politicos. Ceva l-a intrigat în accentul ei, printre vocalele londoneze culte. Un indiciu că venea din Vest? Americancă poate?

Ea s-a deplasat spre zona de dormit a camerei care se afla într-un alcov, pe partea stângă. Lângă pat, avea un paravan după care să se schimbe. Robert a considerat aceasta foarte stilat. Ea a scos o pălărie neagră ascuțită de după paravan și, întorcându-se în camera de zi, a probat-o în fața oglinzii de deasupra șemineului scos din uz.

– Mă simt ca o vrăjitoare în seara asta.

El nu a spus nimic. Îi era interzis. A înclinat din cap într-un mod plin de curtoazie, spera el.

Biblioteca era burdușită cu manuale de istorie, matematice superioare și filosofie. Niște postere de la piese de teatru studențești acopereau pe jumătate un alt perete. Robert simțea fluturi în stomac. Ea era foarte drăguță. Dar l-ar mai băga în seamă dacă ar ști cine era el de fapt?

Adam Hale-Devereaux pusese la cale jocul din noaptea aceasta.

Un fel de întâlnire oarbă a șase persoane, care să se desfășoare sub forma unei petreceri mascate, seara, mai târziu, la Școala lui Pitagora, o clădire din secolul al XII-lea de pe proprietatea Colegiului St. John. Adam era un diletant fermecător din ultimul an de studiu. Fiul unui diplomat, era un aristocrat minor și un băutor major, care se îndrepta,

fără nici un efort, spre un loc întâi la limbile pe care le vorbise fluent din copilărie.

Robert îl întâlnește la o serată stropită cu vin a lingviștilor, pe la sfârșitul primului semestru, și-l tratase de-a dreptul grosolan, catalogându-l fără ocolișuri drept un copil de bani gata.

– Așadar, nu a fost de fapt nevoie să *înveți* limbile pe care le știi, pur și simplu, le-ai deprins pe măsură ce tatăl tău se muta dintr-un loc în altul, îi spusese el lui Adam. Ești norocos.

– Sunt extraordinar de norocos.

Părinții lui Robert lucraseră pentru un cuplu nobiliar, la o reședință din East Anglia, tatăl lui fiind un grădinar și un dulgher talentat, iar mama, bucătăreasă și gospodină; aceștia locuiau într-o căsuță de pe domeniu. Fiu unic, Robert a fost primul din familie care a mers la universitate.

– Tata s-a mutat de colo-colo atât de des, încât eu obișnuiam să-mi închipui că eram dintr-un anume loc, continuase Adam. Dar nu mă plâng, cu siguranță, am fost privilegiați.

– Mă gândesc serios că nu ar trebui să ți se permită să citești ceva ce ți se pare atât de ușor. Nu mi se pare corect.

– Dar nu este vorba despre abilitatea de a vorbi o limbă, nu-i așa? Nu este mai important ce spui în limba respectivă? Ai încercat franceza medievală? *Le Roman de la Rose* este greu de digerat, îți dă bătăi de cap. Ai și satisfacții, dar... Cu un zâmbet dezarmant, schimbase apoi subiectul, vorbind în continuare despre cricket. Știu, cu toate acestea, ce vrei să spui. Nici o problemă. Ce crezi despre evoluția celor de la Aussies din vara asta?

Și, pe terenul acesta comun, se bucuraseră împreună de o conversație despre meritele lui Brearley și Botham și despre viitorul echipei.

Apoi, pe la începutul lui martie, în căsuța poștală a lui Robert din cabina paznicilor de la Trinity Hall sosise o invitație, scrisă de mână pe un carton gros, de a participa la o întâlnire oarbă sau la activități pregătitoare pentru fondarea unei noi societăți dedicate explorării înțelepciunii neconvenționale, semnată de Adam, cu specificația „am fi onorați dacă ni te-ai alătura“.

Robert, încă hotărât să rămână cu picioarele pe pământ și prudent față de orice prețiozitate studentească, acceptase invitația în baza a ceea ce numea el un temei antropologic: va studia aceste ființe ciudate în habitatul lor natural și, neîndoielnic, va afla ceva nou, chiar dacă dezaproba inițiativa. Deloc important, era o cale de a întâlni fete.

Regula jocului era că participanții nu trebuiau să se cunoască unul pe altul. Trei tineri, complet deghizați, trebuiau să iasă în ceața înghețată a nopții, având asupra lor un plic sigilat pe care erau trecute numele colegiului și numărul camerei domnișoarei necunoscute pe care urmau să o viziteze la 20.30. Ceea ce el și făcuse. Doamnele primiseră și ele instrucțiuni de la inițiatorul jocului.

– Instrucțiunile lui Adam spun că nu ai voie să vorbești în seara asta, până la ora 22, a spus Katherine, privindu-se în oglindă. Dacă nu respecti această interdicție, ar trebui să te dau afară.

Robert a încuviințat din cap.

Ea și-a prins cochet cu un ac pălăria ascuțită pe cap, s-a întors să primească aprobarea lui Robert, apoi și-a turnat un pahar de vin roșu.

– Este puțin cam dificil. Lui Adam îi plac lucrurile dificile, nu-i așa?

Robert a ridicat din umeri, dând din cap în semn că nu știa acest lucru.

– În bilet scria că trebuie să mă aștept să primesc pe cineva surprinzător. O persoană la care nu mă aștept. M-am gândit c-ar putea veni chiar el, deghizat. Asta ar fi tipic pentru el. Dar tu nu ești Adam, nu-i așa? a spus ea, cu un zâmbet.

Robert stătea nemișcat. Ea l-a privit intens. Adam și el aveau cam aceeași statură, totuși Adam era cu trei ani mai mare decât Robert. În costumul de vrăjitor, cei doi puteau fi foarte ușor luați unul drept celălalt. Nu era de mirare că ea își imagina că el ar putea fi Adam.

Ea a chicotit, pe măsură ce ideea câștiga teren în mintea ei.

– Nu ești tu, nu-i așa?

Lui Robert i-a venit un gând straniu: amândoi voiau ca acest lucru să fie adevărat. Robert se simțea deklasat de tânărul mai mare ca el. Voia să aibă magnetismul lui Adam, nonșalanța lui aristocratică și orizontul larg de cunoștințe. Și simțea că s-ar bucura de atenția lui Katherine, dacă ar dovedi că posedă câteva dintre aceste calități. Robert se temea că ea își va pierde interesul pe măsură ce el îi va dezvălui mai multe despre el însuși.

După un moment, el a scuturat ușor din cap.

Katherine și-a ascuns dezamăgirea ridicându-se și ducându-se la fereastră.

– Știi, cred că pur și simplu nu-mi pasă de examenele finale. Dar ideea de a pleca din locul acesta peste trei luni nu o pot suporta. Tu ce simți?

El și-a trecut un deget peste mască, indicând o lacrimă. După aceea, și-a dus ușor mâna la inimă. Ea i-a zâmbit.

Pentru organizarea acestui eveniment, Adam alesese cupluri și persoane pe baza a ceea ce știa el despre fiecare dintre participanți. Katherine și Robert, din motive care nu-i erau întru totul clare acestuia din urmă, erau vrăjitoare și vrăjitor; ceilalți erau domniță și cavaler, respectiv târfă și vicar. Înainte de a se întâlni la bal, fiecare avea de rezolvat o ghicitoare aflată în plicul primit; răspunsul la ghicitoare îi direcționa spre un anumit loc. Odată ajunși acolo, instrucțiunile prevedeau:

... Vei găsi o a doua enigmă de rezolvat. Trebuie să găsești anumite cuvinte magice, să le notezi și să le aduci cu tine. Apoi, trebuie să îndeplinești o dorință secretă. Pentru a câștiga premiul, trebuie să te întorci cu răspunsurile concrete și să rezolvi o a treia ghicitoare. Se acordă onorurile speciale pentru aventurile cele mai pline de imaginație și scandaloase *en route*. Flirtul este încurajat. Atingerile nedorite, nu.

Adevăratele identități vor fi dezvăluite la ora 22...

– Haide să vedem indiciile, a spus Katherine.

Robert a desigilat plicul și a scos două cartonașe.

Pe unul scria: „Indicație: Sunt un ecou al Orașului Sfânt“. Pe spatele cartonașului era adăugat: „Sugestie: Ea are o dorință secretă legată de locul acesta. Odată ajuns acolo, fă primul lucru pe care ea îți spune să-l faci. Nu uita că nu ai voie să vorbești“.

Pe al doilea cartonaș erau notate o mulțime de puncte și linii și scria: „Păstrează-l pentru mai târziu“.